

rep.nr. 2014/866

Kopie
A.R. nr. 2013/AB/406 art. 792 Ger. W. 1e blad.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 28 maart 2014

3 e KAMER

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk
definitief

In de zaak:

V
appellant,
vertegenwoordigd door mevrouw BOEHLEN Cynthia, gevolmachtigde, met
kantoor te 3010 KESSEL-LO, Martelarenlaan 8

Tegen:

KEY TECHNOLOGY BV, met maatschappelijke zetel te Beijerdstraat 10,
0000 4112NE BEUSICHEM NL,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. KERREMANS Johan, advocaat te 1170
BRUSSEL, Terhulpesteenweg 187

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 21-02-2013 door de arbeidsrechtbank te Leuven, 1ste B kamer (A.R. 12/807/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 10 april 2013,
- de conclusies voor de appellant, neergelegd ter griffie op 18 oktober 2013,

- de conclusies en syntheseconclusies voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 12 augustus 2013 en 31 december 2013,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 28 februari 2014, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. FEITEN

De heer V trad op 1 december 2007 in dienst van de vennootschap naar Nederlands recht Key Technology BV (hierna genoemd de BV) als bediende, met schriftelijke arbeidsovereenkomst van 29 oktober 2007.

De heer V werd aangeworven als 'field service engineer'.

Artikel 22 van de arbeidsovereenkomst bepaalt dat deze onderworpen is aan het Belgische recht, en dat alleen de rechtbanken van de plaats van tewerkstelling bevoegd waren om kennis te nemen van de geschillen in verband met deze overeenkomst. Met betrekking tot de plaats van tewerkstelling bepaalde artikel 4 van de arbeidsovereenkomst dat de bediende zijn arbeidsprestaties zou verrichten in Rotselaar/Beusichem of bij klanten.

Artikel 16 van de arbeidsovereenkomst bevatte een concurrentiebeding, waarvan het toepassingsgebied beperkt was tot België.

Met aangetekende brief van 27 mei 2011 betekende de raadsman van de heer V op grond van een uitdrukkelijke volmacht van deze laatste, de opzegging aan de arbeidsovereenkomst met een opzeggingstermijn van anderhalve maand die een aanvang nam op 1 juni 2011.

Met aangetekende brief van 1 juni 2011 bevestigde de BV ontvangst van de opzeggingsbrief, en stelde zij dat de laatste werkdag van de heer V 15 juli 2011 was, waarna bij de eindafrekening alle openstaande tegoeden zouden worden verrekend.

Met E-mail van 4 juni 2011 zette de heer V 'een aantal puntjes op de i' met betrekking tot compensatie van overuren, arbeidsduurverminderingdagen, feestdagen en vakantiedagen.

Partijen hadden hierover klaarblijkelijk een gesprek op 9 juni 2011, waarna de BV met E-mail van 15 juni 2011 aan de heer V vroeg of hij

"[...] akkoord [ging] met het volgende:

- Er zal geen verrekening plaatsvinden van teveel genoten vakantiedagen.
- Jij bent zoals gepland in week 24 en 25 met vakantie. Dit zal als volgt

worden verwerkt [...]

- *Gecombineerd met de reeds 9 opgenomen vakantiedagen in 2011 betekent dit dat je 9 vakantiedagen voor 2011 overhoudt.*
- *Alle overige punten komen te vervallen.*

Met jouw instemming met het bovenstaande, zijn we van beide kanten overeengekomen dat we afzien van het verhalen van eventuele, overige tegoeden op elkaar.

Wij zullen dit naar jou nog in een formele brief bevestigen."

Dit werd geconcretiseerd in een aangetekende brief van de BV van 22 juni 2011, waarin werd gerefereerd aan het in de E-mail van 15 juni 2011 geformuleerde voorstel:

"Inmiddels heeft u aangegeven daarmee in te stemmen. Concreet houdt het voorstel het volgende in: [...]"

Met het accepteren van het voorstel zien beide partijen af van het maken van eventuele aanspraken op elkaar in de toekomst. Er zal daarmee geen verdere verdiscontering plaatsvinden."

Met aangetekende brief van 21 november 2011 stelde de vakorganisatie van de heer V dat deze geen sociale documenten had ontvangen, noch echocheques 2011, noch een saldo onkosten van 100 euro. Tevens werd vastgesteld dat de BV het concurrentiebeding niet tijdig had verzaakt, zodat een compensatoire vergoeding verschuldigd was.

Met brief en E-mail van 9 december 2011 ging de raadsman van de BV slechts gedeeltelijk in op deze vordering, doch werd de verschuldigdheid van de concurrentievergoeding betwist, waarbij de BV zich beriep op het akkoord tussen partijen en op de niet toepasbaarheid van het concurrentiebeding wegens niet overschrijden van de jaarloongrens.

In verdere briefwisseling tussen de vakorganisatie van de heer V en de raadsman van de BV bleven beiden op hun standpunt.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 25 april 2012 vorderde de heer V voor de Arbeidsrechtbank te Leuven betaling door de BV van 31.517,76 euro bruto als compensatoire vergoeding niet-concurrentievergoeding, te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest en met de kosten van het geding.

Hij vorderde tevens de afgifte van de sociale en fiscale documenten 'ad hoc' en de voorlopige uitvoerbaarheid van het vonnis zonder enige reserve.

b.-

Met vonnis van 21 februari 2013 stelde de arbeidsrechtbank dat het geschil niet behoorde tot de bevoegdheid van de Belgische rechtbanken; de kosten werden ten laste gelegd van de heer V

c.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

d.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 10 april 2013, tekende de heer V. hoger beroep aan tegen het vonnis dat op 21 februari 2013 door de Arbeidsrechtbank te Leuven werd gewezen. Hij vorderde dat het arbeidshof dit vonnis zou vernietigen, opnieuw recht doende, zou oordelen dat de Belgische rechtbanken wel bevoegd zijn om kennis te nemen van het geschil, en de BV te veroordelen tot betaling van de oorspronkelijke gevorderde compensatoire vergoeding van 31.517,76 euro bruto, te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest, en met de kosten van het beide aanleggen.

Tevens herhaalde hij zijn vordering tot afgifte van de sociale documenten.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

De BV concludeert tot de niet-ontvankelijkheid van het hoger beroep van de heer V. daar deze in strijd is met het op straffe van nietigheid gestelde voorschrift van artikel 1057, 7° Ger.W., in zijn beroepsakte geen grieven zou vermelden.

Voor de nakoming van de in artikel 1057, 7° voorgeschreven uiteenzetting van de grieven is het noodzakelijk maar voldoende dat appellant zijn bezwaren tegen de bestreden beslissing vermeldt; die vermelding moet klaar en duidelijk genoeg zijn om de geïntimeerde in staat te stellen zijn conclusie voor te bereiden en om de appelrechter in staat te stellen de draagwijdte ervan na te gaan; deze verplichting houdt niet in dat ook de middelen tot staving van de grieven moet worden vermeld.

(vgl. Cass. 2 mei 2005, S.04.0161.F; Cass. 8 april 2011, F.10.026.N)

In de beroepsakte dient duidelijk te worden gemaakt waarom en in welke mate appellant zich door de bestreden beslissing gegriefd acht.

(vgl. Cass. 1 juni 2007, RABG 2008, 666, noot S. Berneman)

Naar het oordeel van het arbeidshof beantwoordt de beroepsakte van de heer V. aan deze criteria. Hoewel bijzonder summier maakt de heer V. duidelijk dat hij van oordeel was dat de arbeidsrechtbank ten onrechte oordeelde niet bevoegd te zijn om kennis te nemen van de betwisting.

IV. BEOORDELING

1. Bevoegdheid van de Belgische rechtbanken

a.-

Artikel 19 van de Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (hierna

genoemd Verordening 44/2001) bepaalt dat de werkgever met woonplaats op het grondgebied van een lidstaat kan worden opgeroepen:

- voor de gerechten van de lidstaat waar hij woonplaats heeft
- voor het gerecht van de plaats waar de werknemer gewoonlijk werkt of voor het gerecht van de laatste plaats waar hij gewoonlijk heeft gewerkt
- wanneer de werknemer niet in eenzelfde land gewoonlijk werkt of heeft gewerkt, voor het gerecht van de plaats waar zich de vestiging bevindt of bevond die de werknemer in dienst heeft genomen.

Met betrekking tot het identieke criterium van artikel 5 van het EEX-Verdrag stelde het Hof van Justitie dat in geval van een arbeidsovereenkomst waarvan de uitvoering meebrengt dat de werknemer zijn werkzaamheden in meer dan een lidstaat verricht, de plaats waar de werknemer gewoonlijk zijn arbeid verricht, de plaats is waar de werknemer het werkelijk centrum van zijn beroepswerkzaamheden heeft gevestigd.

(H.v.J. 9 januari 1997, C-383/95, Rutten / Cross Medical Ltd., Jur. 1997, I-00057)

In een later arrest stelt het Hof dat onder de plaats waar de werknemer gewoonlijk zijn arbeid verricht moet worden verstaan, de plaats waar of van waaruit hij, rekening houdend met alle omstandigheden van het concrete geval, feitelijk het belangrijkste gedeelte van zijn verplichtingen jegens zijn werkgever vervult.

Bij gebreke aan andere criteria is deze plaats de plaats waar de werknemer het grootste deel van zijn arbeidstijd heeft doorgebracht. Dit zal slechts anders zijn, wanneer het voorwerp van het betrokken geschil nauwere aanknopingspunten heeft met een andere plaats van arbeid, in welk geval die plaats relevant is voor de bepaling van de bevoegdheid.

(H.v.J. 27 februari 2002, C-37/00, Weber, Jur. 2002, I-02013)

b.-

Ten onrechte beroept de heer V zich op de bepaling van artikel 22 van de arbeidsovereenkomst tussen partijen, dat alleen de rechtbanken van de plaats van tewerkstelling bevoegd waren om kennis te nemen van de geschillen in verband met deze overeenkomst.

Deze bepaling is strijdig met zowel artikel 21 van de Verordening 44/2001 als met artikel 630 eerste lid Ger.W.

Artikel 21 van de Verordening 44/2001 bepaalt immers dat van de bepalingen van afdeling 5 met betrekking tot de bevoegdheid voor individuele verbintenissen uit een arbeidsovereenkomst slechts kan worden afgeweken door overeenkomsten gesloten na het ontstaan van het geschil of die aan de werknemer de mogelijkheid geven de zaken bij andere gerechten dan de in deze afdeling genoemde aanhangig te maken.

Artikel 630 eerste lid Ger.W. bepaalt dat van rechtswege nietig is, iedere overeenkomst die in strijd is met de bepalingen van onder artikel 627 Ger.W.

Het feit dat op de arbeidsovereenkomst het Belgisch arbeidsovereenkomstenrecht van toepassing is, belet niet dat de bevoegdheid om kennis te nemen van

het geschil onttrokken wordt aan de Belgische arbeidsgerechten.

Tenslotte verhindert het feit dat artikel 4 van de arbeidsovereenkomst met betrekking tot de plaats van tewerkstelling bepaalde dat de bediende zijn arbeidsprestaties zou verrichten in Rotselaar/Beusichem of bij klanten, niet dat aan de hand van de feitelijke omstandigheden kan worden geoordeeld dat de overeengekomen arbeid niet gewoonlijk in België wordt verricht.

c.-

Met toepassing van wat hiervoor werd uiteengezet, zullen de Belgische arbeidsgerechten bevoegd zijn om kennis te nemen van de vordering van de heer V , indien deze aantoont dat hij zijn arbeid gewoonlijk in België verrichtte.

Naar het oordeel van het arbeidshof levert de heer V dit bewijs niet en is het integendeel de BV die aantoont dat de heer V niet het grootste gedeelte van de arbeidstijd in België doorbracht.

Hierin niet tegengesproken door de heer V stelt de BV aan de hand van gedetailleerde overzichten dat, zelfs indien de beschikbaarheidstijd wordt opgeteld bij de prestaties van de heer V in België, dit resulteert in een gemiddelde tewerkstelling van 65 uur per maand in België.

Wanneer uitgegaan wordt van een wekelijkse arbeidsduur van 38 uur, betekent dit op maandbasis 164,66 uur arbeidstijd (38 uur per week x 13 weken/ 3 maanden), zodat de heer V iets minder dan 100 uur per maand gemiddeld niet in België werkt of er ter beschikking van de werkgever is.

Het was dan ook terecht dat de arbeidsrechtbank oordeelde niet bevoegd te zijn om kennis te nemen van de vordering.

d.-

Wanneer aan de hand van de onder a.- criteria niet bepaald kan worden waar de arbeid gewoonlijk wordt verricht, dan heeft de werknemer de keuze om de werkgever op te roepen voor het gerecht van de plaats waar de vestiging zich bevindt die hem in dienst heeft genomen, of voor het gerecht van de lidstaat op het grondgebied waarvan de werkgever zijn woonplaats heeft.

(artikel 19, 1 en 2 b) Verordening 44/2001; H.v.J. 27 februari 2002, C-37/00, Weber, Jur. 2002, I-02013)

De BV is gevestigd in Nederland, en de heer V werd door deze vestiging in dienst genomen, zodat de Nederlandse rechter bevoegd is om kennis te nemen van de vordering.

2. Rechtsplegingsvergoeding

Artikel 1022 derde lid Ger.W. bepaalt dat de rechter op verzoek van één van de partijen en op een met bijzondere redenen omklede beslissing het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan verminderen of verhogen, rekening houdend met de financiële draagkracht van de verliezende partij, de complexiteit van de zaak, de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij of het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.

Het arbeidshof is samen met de eerste rechter van oordeel dat de betwisting tussen partijen weinig complex is, zodat de rechtsplegingsvergoeding beperkt kan worden tot het minimumbedrag.

Met toepassing van artikel 2 tweede lid van het KB. van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding, wordt voor de toepassing van dit artikel het bedrag van de vordering vastgesteld overeenkomstig de artikelen 557 tot 562 en 618 Ger.W.

Artikel 557 Ger.W. refereert in dit verband naar het bedrag gevorderd in de inleidende akte, met uitzondering van gerechtelijke intrest, gerechtskosten en dwangsommen.

Artikel 618 Ger.W. laat toe dit te corrigeren aan de hand van de som die in de laatste conclusie wordt gevorderd.

In laatste conclusie vordert de heer V meer dan 20.000 EUR doch minder dan 40.000 EUR, zodat het minimumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 1.100 EUR bedraagt.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis in alle beschikkingen;

Verwijst de heer V in de kosten van het hoger beroep, in hoofde van de BV als in het gelijk gestelde partij vereffend op 1.100,00 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidshof.

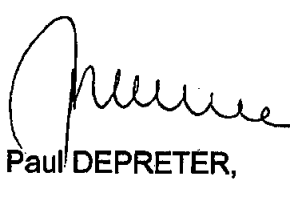
Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Daniël RYCKX,
Paul DEPRETER,
Hugo ENGELN,
bijgestaan door :
Dirk VAN DEN BROECKE,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende
griffier

Dirk VAN DEN BROECKE,

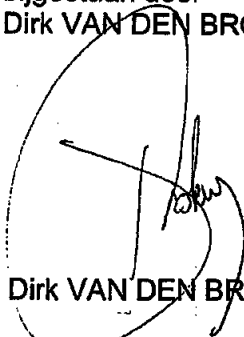

Daniël RYCKX,

Paul DEPRETER,

Hugo ENGELN.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel op vrijdag 28 maart 2014 door:

Daniël RYCKX, raadsheer
bijgestaan door
Dirk VAN DEN BROECKE, griffier.

Dirk VAN DEN BROECKE,

Daniël RYCKX